

9. CARTA DE SICÍLIA (M. ÀNGELS ANGLADA)

I

La dèria

Si les dèries, les idees obsessives, són circumstàncies atenuants dels delictes —jo no ho sé—, aleshores jo sóc ben innocent, de tan forta que era la meva obsessió. Hi vaig lluitar força temps, però al capdavant ella va guanyar —la dèria— i va canviar la meva vida, com un mestral irresistible fa girar el curs d'un veler.

Moltes persones, curtes de visió, no ho poden entendre. Espero que tu seràs més comprensiu. No et demano que m'absolguis, no et considero ni jutge ni jurat, només que t'esforcis a comprendre que m'impulsava una força massa intensa. Des del moment que vaig veure que hi havia de cedir —o m'amenaçava la follia—, la meva vida es va tornar alhora més clara i més confusa. Clara, en la meva intenció; confusa, en els canvis que em portaven a fer realitat la meva dèria.

I que incloïen, això era evident per a mi, el delicte. Fins i tot si l'objecte de la meva obsessió hagués estat en venda, jo no era pas prou ric per comprar-lo. L'havia de robar, no hi havia cap més solució.

Aquells cavalls divins, prodigiosos, àgils, no eren a la venda, però. Mai no podria comprar amb diners aquelles crineres voleiadisses a la cursa, ni acaronar els lloms esvelts sense convertir-me en un delinqüent. Ah, com n'eren de fines les línies de les seves potes! Quina intel·ligència no revelaven els seus ulls! Qui sap les carreres que devien haver guanyat! T'ho explico amb detall, perquè si no, em temo que tu, Francesc, tan equànim i ponderat, no te'n faries prou càrrec. I només tu em pots treure d'aquest mal pas, venint al meu costat amb els diners de la fiança i emportant-te'm amb tu.

Mira, és com quan t'enamores apassionadament d'una dona, que la veus, la somnies, la vols fer teva... Així em passava amb aquells esplèndids cavalls. No era només que de dia rumiés com els podria posseir; és que m'entrebancaven el son o bé se m'apareixien en somnis, a la nit. Fins i tot a la feina, mentre atenia els clients —més aviat malament, em penso—, em venien al cap. No, no podia continuar així; el meu negoci, ja força minso, se'n començava a ressentir. En una ciutat petita com Figueres, si es vol tirar endavant una botiga tan especialitzada com la meva, s'hi ha de posar el coll.

Vaig prendre la decisió, doncs: tancaria a mig setembre, no esperaria a l'octubre, com els altres anys, i posaria en pràctica el meu pla, ja elaboradíssim, per apropiant-me els cavalls.

Un cop presa la decisió, vaig dormir més bé, vaig estar més per la feina, els pares s'alegraren perquè tornava a menjar de gust i els cercles violacis de l'insomni desaparegueren.

Vaig sentir comentar als pares que em veien molt més trempat; la mare sempre amoïnada en excés per la meva salut, afirmava amb satisfacció que semblava que m'havien passat les cabòries. Pel que fa al pare, no se solia capficar amb els canvis d'humor del meu tarannà: s'havia avesat a atribuir-los a alguna qüestió relacionada amb noies.

Sé que estàs indignadíssim amb mi pel cop que ha representat per als nostres pares la meva detenció. Els hauria volgut estalviar de totes passades aquesta pena, però, com et dic, la meva dèria no em deixava veure res més, tot el meu cervell estava abassegat pensant en els mitjans d'assolir aquell desig intens, salvatge, de possessió.

Una mena de feble instint m'advertí, quan me'n vaig anar per a les meves preteses vacances a Taormina, que m'equivocava, que anava mal encaminat; una veu fina com el primer frec de la marinada prou que em deia:

—No et precipitis cap a la teva ruïna —però era un so tan lleuger, tan frèvol, que a penes m'arribava a la consciència.

—I tants anys de vida honesta, no eren res per a tu? —pots dir-me.

Res, esborrats com els dibuixos a la sorra; així que vaig trobar-me a Sicília i vaig contemplar de prop aquells cavalls esplèndids, l'objecte físic de la meva dèria. A més, em trobava en un altre país, lluny de les mirades dels meus, en un país que, en certa manera, amb aquella aura misteriosa de la màfia, em feia veure mínim, irrellevant, un robatori sense cap mena de violència.

Així i tot, vaig estar encara tres dies en actitud passiva, sense portar a terme el meu propòsit. L'aire era càlid i suau, el mar, d'un blau intens, mirat des de l'antiga acrópoli de Siracusa; la sensació de pau, a primera hora del matí, quan em passejava incansable pels carrers encara frescos, era per a mi tan fonda, que la meva decisió semblava —només semblava— vacil·lar. Vaig prendre'm un altre dia, encara, de lleure, dedicat, aquest sí, a visitar Taormina i enviar la inevitable postal, amb l'Etna nevat al fons, als amics i a la família, com una vana justificació de les vacances —ara totalment sense sentit.

La resta, ja la coneixes, dissortadament, pels diaris. No tinc fusta de delinqüent, sembla. M'hi va empènyer, quasi físicament, la meva dèria per aquells cavalls. Ara n'estic curat, em penso, i he pagat un preu massa alt. La passió s'ha esmorteït, l'obsessió ha volat, foragitada per preocupacions més immediates. Si t'he convençut, si m'ajudes, no te n'hauràs de penedir, t'ho asseguro. Espero amb deler la teva arribada. No em fallaràs, oi?

El teu germà, Valentí.

II

Del Punt Diari

Ha estat detingut a la ciutat de Siracusa (Sicília) el comerciant figuerenc Valentí X. Va ser enxampat per la policia a l'habitació de l'hotel on s'allotjava. La policia havia estat alertada pels vigilants del Museu Arqueològic, que havia visitat tres matins seguits, la qual cosa va fer que es fixessin en ell.

Valentí X., pel que sembla, havia reeixit a amagar-se al migdia, dins el Museu, i a tallar amb gran habilitat el vidre d'una de les vitrines de la famosa sala dedicada a les monedes gregues, no prou protegida.

Quan la policia entrà a la seva habitació, de moment ni se'n va adonar: es trobava agenollat davant de la finestra, amb una lupa a la mà —afirmaren els agents— contemplant absort i extasiat la quadriga d'or, la moneda més bella del món, segons l'opinió de molts experts; a l'altra cara hi ha l'efígie de la nimfa Aretusa, la famosa font siracusana.

La notícia ha causat una gran sorpresa a la capital de l'Alt Empordà, on Valentí X. regenta una petita botiga dedicada exclusivament al col·leccionisme, i ni els seus familiars ni els seus nombrosos amics no s'expliquen el fet.

Dins ANGLADA, M.A. (1991) *La daurada parmèlia i altres contes*. Columna